

ciat *mutéyin*, els nostres ho reduïssin a *-tijn* (conscients de l'equació moss. *mey* / cat. *mig, peit / pií*).

Sembla natural lligar-hi de més a més uns altres noms de paratges val.: Potser també *El Montit* «en el Ràfol d'Almúnia, en la llanura contigua al *Montit* prop de la Serra de Segària [Cavanilles]. Val a dir que aquí la *-t* invitaria a cercar per un altre costat. ¿Potser MONTEM TECTUM 'cobert'? però ja s'hi oposa la *i*, que no lliga amb E^c, i la manca de *-u*, en un nom que hauria de ser mossarabisme; com que tampoc és versemblant el significat, al capdavant també podria ser un altre resultat de l'ètimon *muṭāyīn* 'cobert de fang' ¿potser amb dissimilació *m-n > m-d*?¹

Mundina. Un altre nom parònim és natural unir-li essent del Maestrat i terres castellonenques com aquests noms *Montí, -tino* d'Onda, Lluçena i Serra d'En Galceran: el Barranc i Cala *Mundina*, al Nord d'Alcossebre, 1h.30 al S. de Peníscola. El pescador de Torrelblanca que donà aquest nom a Casac. el 1925, afegia que ells se'n serveixen com a senya per trobar la pesquera submarina dels «Roquers de Cala *Mundina*» (aquests anomenats més aviat «de Cala *Mundana*² o *Mundiana*», variants que podríem negligir com a secundàries). També a Alcalà de Xivert, el 1961, els informants de terra endins, em van localitzar la *Cala Mundina* (XXVIII, 182.4) a la costa d'Alcossebre. D'altra banda la forma *Mundina* és la coneguda com a cognom de la Pna.Cast., que conec directament, i que *AlcM* troba a Castelló, Vila-real i Almassora.³

Doncs, si *Montí* i *Montino* vénen de l'àr. *muṭīn* 'enfangat', «endroit plein d'argile», amb propagació de nasal, *Mundina* pot ser el mateix en forma femenina, i amb el *ʃ* sonor de l'àrab imitat com a *d*. Bon nom per a un barranc i una cala, llocs terrosos però coberts d'aigua.⁴

¹ O bé serà una altra forma de l'àrab vulgar. Belot registra *maṭīn* «enduit de boue, d'argile», i la forma *tinn*, amb *nn* doble, de *PAlc.* sembla indicar que l'arrel *ṭyn* s'havia substituït per *ṭnn*: llavors el participi seria *muṭānn*; potser, doncs, es partí d'un *muṭānnī* adj. derivat d'això, amb la dissimilació (o alguna forma de metafonia?).—² Aquest potser de *muṭānn* de la n. 1.—³ Mn. Pasqual Ussó i *Mundina*, capellà del Grau de Castelló, col·laborador de A.M. Alcover (*DDLC* I, 171). R. *Mundina* i Milallave, autor d'un bon llibre erudit sobre la província, i en particular sobre la zona xurra de Sogorb i de l'alt Millars.—⁴ Una altra etimologia possible seria identificar-ho amb l'adj. llengd. mod. *moundí, -ino* 'propi de Tolosa' (aplicat fins i tot al dialecte local: Doujat-Visner, *Dicc. de la lenga moundino*), que és derivat mutilat de *ramondí, -ino* = propi dels comtes *Raimon* de Tolosa [però gaire antic? només consta com usada pels trobadors la forma *ramondenç*]. D'aquest deu ve-

nir el cogn. cat. *Mundí*, que és de Girona i del Vallespir (Montboló XXIV, 18); i és concebible que n'hi hagi un derivat regressiu *Munda* (Font de la *Munda* a Vallmoll XLVI, 19.42), però essent a Vistabella del Maestrat «la Escala *la Munda*» (XXIX, 82.6) més aviat serà regressió del *Mundina* aràbic del Maestrat.

MONTIBERRI

Llogaret del mun.de Malpàs (Alta Ribagorça), al vessant septentrional de la *Faiada de Malpàs*, dins la vall de Viu. Era una antiga granja del monestir de Lavaix.

PRON. MOD. *montibèrri*, oït per Casacuberta a Noals (c. 1920) i per J. Coromines a Erill i a Llespò (XII, 161.196).

PARÒNIMS. *Montabarrí*, muntanya del terme de Gorp de la Conca (Pallars Jussà) (XVIII, 89.9).

ETIM. Prové del basc MENDI-BE ERRI, «lloc a sota la muntanya», referint-se a la *Faiada* (serra d'aquest terme) amb MENDI, substituït per la seva traducció llatina MONTEM (com s'explica ja a l'art. *Besiberri* i *E.T.C.* I, 170-171). J.F.C. [En el de Gorp potser *-berri > baerri > barrí*].

Montiboli, V. *Buira* *Montibudell*, V. vol. I, 210-211 i vol. VIII, s.v. *Vin- Montigalar*, V. *Montaguilar* i *Àguila*

MONTILIBI

Nom d'un paratge de la ciutat de Girona. Actualment és un barri de la ciutat, prop del *Montilibi* (168 m. alt.), muntanya que domina l'Onyar per l'esquerra.

DOC. ANT. 1359: *Fochs poblats en lo Palau e Montiberi* (*CoDoACA* XII, 97); 1362: *Monteribio* (Alsius, *Nomenclátor*, 183); 1379: *Montilibi* (Alsius, *ibid.*).

HOMÒNIM. *Montilibi*, parada de pescadors prop de Canyet, o del terme de Santa Cristina d'Aro.

ETIM. La documentació ens porta a MONTE TIBERI «muntanya de Tiberi» en genitiu llatí, com a ètimon de Montilibi. *De Montiberi* es degué passar a *montibiri* i d'aquesta forma, amb metàtesi i canvi de *r* per *l*, a l'actual *Montilibi*. La *-l-* pot ser deguda a influència dels noms de *Palol* i *Palau-sacosta*, pobles que vénen a continuació ribera amunt de l'Onyar (amb cita conjunta en el cens de 1359). J.F.C.

Montiró, V. ape. a *Münter* *Montit*, V. *Montí*

MONTITXELVO

Poble valencià de la Vall d'Albaida, a mig camí